י רְאוּבֵן בְּכָּרִי אַּעָּע פַּטֹּ וְרֵאָהֵית פּוּלִי אַשִּׁ טִילִי וְרָאִהַּת בְּצִייֹתְלֵבן בְּכָּרִי אַשָּׁע בִּטֹּ וְרָאָהָית פּוּלִי אַשְּׁלִבו יִבְּלִבוּ יִשְּׁלָאוֹ בִּיּיִ אַלְפַּן אוּלְפֿן אַוּ בְּצִייִתְעׁ עַלְּבִּי אַשְׁכָּוּ וּאִּאָּטִעוּ בּּיִּי אַעְפּֿוּ אוּלְפֿן אַרְבּי אַעְבּנְּאוּ וּאִּאָטִעוּ בּיִּי אַעְפֿוּ אוּלְפֿן אַרְבּי אַעַלְבּ אָבִינוּ בְּמוּ וּאִּאָטִעוּ בּיִּגּ הַעְלֵב אָבַ בְּנִיוֹ וַיִּאָטָר בּאָטְפּוּ וְאַנִּילָר בְּיִּנְיוֹ וְיִּאָטָר בּאָבְוּ וְאָבִייִּ בְּעִייִ וְלִּאָר בִּיּעִייִּ בּיִּעִּ אַנְיִלְרָא אָנְיּבְּוֹ וְאַבּיּ וּבְּעִּוּ וִיִּאִבְּי בִּיּעוּ בְּנִי וְבִּיּעוּ וּשִּׁמְעוּ בּיִּנִי בְּעִר אָבְּיוֹ וְיִאַבְּי בִּיְרְבְּי וְבְּבְּעוּ וְשִׁבְּעוּ בְּנִי וְבְּבְּעוּ וּיִשְּׁבְעוּ בּיִּנִי וְבִּבְּעוּ וְשִׁבְּעוּ בּיִי בְּבְּעוּ וְּעִבְּיִי וְבְּבְעוּ וְבְּבְּעוּ בְּנִי וְבְּבְעוּ וּבְּבְעוּ וְבְּבְעוּ וְבְּבְּעוּ וְבְּבְעוּ וְבְּבְּעוּ בְּיִי בְּבְּעוּ וְבְּבְעוּ וְבְּבְּעוּ בְּיִּבְּיוּ וְבְּבְּעוּ בְּבְּעוּ בְּבְּעוּ בְּנִי וְבְּבְּעוּ וְבִּיּעוּ בְּבְּעוּ וְבִּבְּעוּ בְּבְּעוּ וְבְּבְּעוּ וְבְּבְּעוּ בְּבְּעוּ בְּבְּעוּ וְבְּבְּעוּ וְבְּבְּעוּ וְבִּבְּעוּ בְּבְּעוּ וְבְּבְּעוּ וְבְּבְּעוּ וְבִּבְּעוּ וְבְּבְּעוּ וְבְּבְּעוּ וְבְּבְּעוּ וְבְּבְּעוּ וְבְּבְּעוּ וְבִיּבְּעוּ בְּבְּעוּ וְבְּבְּעוּ וְבְּבְּעוּ וְבִּיוּ בְּבְּעוּ בְּבְּעוּ וְבִּבְּעוּ בְּבְּעוּ בְּבְּעוּ וּבְּבְּעוּ בְּבְּעוּ בְּבְּעוּ בְּבְּעוּ וְבִיּבְּעוּ בְּבְּעוּ וְבִיּעוּיִים בּיִים בְּבְּעוּ בְּבְּעוּ בְּבְּעוּ בְּבְּעוּ בְּבְּעוּ בְּבְּיוֹ בְּבְּעוּ בְּבְּעוּ בְּבְּעוֹ בְּבְּעוֹ בְּבְּעוֹים בְּבְּבְּיוֹ בְּבְּיִים בְּבְּבְּעוֹ בְּבְּעוֹים בְּבְּיִים בְּיִים בְּבְּבְּיִים בְּבְּיִים בְּבְּבְּבְּיוֹ בְּבְּבְיּבְּיִים בְּבְיוּבְּיִים בְּבְּבְּיוּ בְּבְּבְּיִים בְּבְּבְיוּ בְּבְּבְּבּיוּיִים בּוּבְיוּבְיוּ בְּבְּבְּבְּיוּ בְּבְּבְּיִים בְּבְּיוּ בְּבְּבְּבְּבְּיִים בּוּ בּבְּבְיוּבְיוּבְּיִים בּּבְּבְּיִים בְּבְּבְיוּבְּיִים בּוּבְּיִים בְּבְּבְּבְּבְּיִים בְּבְּיִים בְּבְּבְיוּבְיבְּבְּבְּבְּבְּבְּיִים בְּבְּבְּבְּבְּבְּבְּבְיוּבְיבְּבְיִים בְּבְּבְיבְּבְּבְיוּיִים בְּבְּבְּבְּבְּבְּבְיוּבְּבְיִים בְּ

רשי

בחרבי ובקשתי. כשהרגו שמעון ולוי את אנשי שכם נחכנסו כל סביבותיהם להזדווג להם וחגר יעקב כלי מלחמה כנגדן. ד"א שכם אחד היא הבטרה שיעלו בניו שני הלקים ושכם לשון הלק הוא כהרגומו והרבה יש לו דומים במקרא (תהלים כא) כי תשיתמו שכם תשית שונאי לפני להלקים (שם מ) אחלקה שכם (חשע ו) דרך ירלחו שכמה איש חלקו (לפניה ג') לעבדו שכם אחד: אשר לקחתי מיד האמורי. מיד עשו שעשה מעשה אמורי. ד"א שהיה לד אביו באמרי פיו: בחרבי ובקשתי. היא חכמתי וחפלהי (ועיין ברא"ם שכחב דא"א לפרש על חרבם של שמעון ולוי דהא לא עשו מדעתו שהרי כעם עליהם ע"ז ולעד"ל בלא"ה א"א לפרש עליהם דמה נתנת טעם יהיה על שנתנו ליוסף מדו"ק): (א) ואגידה ולוי בחרבם ובקשתם והלא אדרבה מזה הטעם ראוי שינהן לשמעון ולוי ולא ליוסף ודו"ק): (א) ואגידה לכם. (ב"ר) בקש לגלות את הקן ונסהלקה ממנו שכינה והתחיל לומר דברים אחרים: (ג) וראשית לכם. (ב"ר) בקש לגלות את הקן ונסהלקה ממנו שכינה והתחיל לומר דברים אחרים: (ג) וראשית

תורה תמימה

בחרבי ובקשתי. וכי בחרבו ובקשתו לקח, והלא כבר נאמר (תהלים מ"ד) כי לא בקשתי אבמח ותרבי לא תושיעני, אלא הרבי זו תפלה, קשתי זו בקשה^{יח} [ב"ב קכ": א']. בזמן (א) האספו ואגידה. א"ר שמעון בן לקיש, ביקש יעקב לגלות לבניו את קין הימין ונסתלקה ממנו שכינה") [פסחים ג"ו א'].

(ג) בחי וראשית אוני, שלא ראה קרי מימיוב) [יבמות ע"ו א'].

פלא הוא שלא אמר הכתוב בקצור כנהוג נתנה בטורתו ליוסף, ולמה הוסיף לבני, אך לפי המבואר בא בזה לרמז שעקירת הבכורה היתה כדין, והיינו שעברה מבני ראובן לבני יוסף, ודו"ק.

ויוצא לנו מזה דין חדם, דרשתי האב להעביר חלק

הבכורה מהבכור שתחול ההעברה לחתר מיתת הבכור בדבר שא"ל להבכור עתה ליהנות, ואע"ם שההעברה היא בהיי הבכור וכיו שעשה יעקב אבינו, שההעברה היא בהיי הבכור וכיו שעשה יעקב אבינו, והוא דבר מחודש מאד, ולריך עיון ותלמוד רב. ירו) שייכות הלשון חרב אל תפלה נראה ע"פ לשון הכתוב בההלים (קמ"ש) רוממות אל בנרוכם והרב פיפיות בידם דדרשוהו במדרשים על ענין הפלה, ובקשה הוא שם משותף לתפלה, ונראה דמפרש ובקשהי כמו — עם בקשתי, ולפי"ז ראוי לגרום בנמרא לא כמו שלפנינו קשתי זו בקשה, אלא — בקשתי זו בקשה, ויהי' לפי"ז שיעור הלשון בחרבי בקשתי התפלתי ובבקשתי, וכן מלאתי אח"כ הנהני הנירסא בנוסחא ש"ם כת"י, וב"ה כי הנהני בדרך אמת.

ומה שראו חז"ל בכלל להוליא המלוח בחרבי ובקשתי מפשטם, נראה לבד קושית הז"ל בעלמה וכי בחרבו לקח וכו', עוד זאת, כי לא מלינו בכל מאורעותיו וחולדות ימיו של יעקב בעשה מלחמות לכבוש ארלות, וא"כ הי', לא הוית משתמים החורה לספר כמו באברהם.

א) יתכן דדרים כן ממה שאמר הלשון באחרית הימים, דלשון זה מורה בכ"מ של ימות המשיח, כמש"כ (ישעי' ב') והיה באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה', וכן ביחוקאל ל"ח ש"ז ובהושע ג' ה' ובמיכה ה', וכן ביחוקאל ל"ח ש"ז ובהושע ג' ה' ובמיכה ד' א' ובדניאל י' י"ד, ועוד. והא דנסתלקה מנינו שכניה נראה דיליף כן מהא גופא שלא נודע לנו קן הגאולה, א"כ לא הודיע ישקב אע"ם שחשב להודיע, וא"כ לא הי' זה רלון ה' וסילק או נבואתו ממנו. ואמנם צ"ל דרק לענין זה נסתלקה נבואתו, וראי שהרי מבואר בפרשה שהניד כמה וכמה ענינים שהירו מנואר. בפרשה שהניד כמה וכמה ענינים שיקרו בעתיד. ב' פירש"י דעבור ראובן היחה מעפה ראשונה שיאה ממנו, עכ"ל, ונראה לי דלאו דוקא מעפה ראשונה אלא ר"ל עד עבורו של ראובן,